

Arrest

nr. 186 409 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 10 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 december 2014 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan als broer van een Belg volgens de wet van 15.12.1980 geen aanspraak maken op gezinshereniging met zijn broer. Het toch afgeven aan betrokkene van een machtiging tot voorlopig verblijf omwille van humanitaire redenen op basis van art. 9 van de wet van 15.12.1980 zou een omzeiling betekenen van de bepalingen inzake gezinshereniging van de wet van 15.12.1980. Tevens dienen we te besluiten dat er onvoldoende humanitaire elementen zijn die een machtiging tot voorlopig verblijf voor België rechtvaardigt.

Betrokkene verzoekt om een visum op basis van het feit dat hij een familielid, broer, is van E. G.E.[...] Zijn broer, die ondertussen de Belgische nationaliteit bezit, bewijst via medische attesten een nierdialyse patiënt te zijn en niet meer voldoende zelfredzaam te zijn. Hij zou behoefte hebben aan hulp van derden in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen. Hoewel de echtheid van deze beweringen niet in twijfel wordt getrokken, is het gevolg hiervan niet automatisch dat de betrokkene diens broer in België dient te vervoegen om hem te helpen. De Belgische sociale zekerheid kent immers voldoende sociale voordelen, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waarmee de in België verblijvende broer van betrokkene in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen wordt geconfronteerd.

Door betrokkene wordt eveneens art. 8 van het EVRM, het recht op een gezinsleven, ingeroepen. Men kan zich echter afvragen hoe dit artikel in casu van toepassing zou kunnen zijn. Ten eerste, gezien het diens broer betreft gaat het niet om een lid van het kerngezin waarmee betrokkene zich zou willen vervoegen (het gaat niet om een verwantschap in de eerste graad). Ten tweede, de broer van betrokkene verblijft al een zeer lange tijd in België en al die tijd heeft betrokkene geen moeite gedaan om zijn broer in België te vervoegen: het is dus in casu niet zo dat een gezin dat reeds lange tijd samenwoonde op een gedwongen wijze is uit elkaar getrokken.

Bovendien kan men zich vragen stellen omtrent het financiële draagvlak van de broer van betrokkene. Hij heeft weliswaar voldoende plaats om betrokkene te huisvesten en heeft een maandelijks inkomen van gemiddeld 1250 euro. Echter, dit bedrag is onvoldoende om te kwalificeren als zijnde toereikende bestaansmiddelen in de bepalingen in de vreemdelingenwet die betrekking hebben op gezinshereniging. Toereikende bestaansmiddelen heeft men als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (momenteel bedraagt dat 1307,78 euro). Er zijn onvoldoende humanitaire elementen in dit dossier aanwezig, waardoor van deze bepalingen omtrent toereikende bestaansmiddelen zou afgeweken worden.

Daarenboven werden volgende documenten niet of onleesbaar voorgelegd in het administratief dossier: een medisch attest dat refereert aan de bijlagen van de vreemdelingenwet; een blanco uittreksel uit het Marokkans strafregister van betrokkene.

Gelet op al het voorgaande kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een derde middel voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9 van de Vreemdelingenwet .

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing luidt:

Betrokkene kan als broer van een Belg volgens de wet van 15.12.1980 geen aanspraak maken op gezinshereniging met zijn broer. Het toch afgeven aan betrokkene van een machtiging tot voorlopig verblijf omwille van humanitaire redenen op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 zou een omzeiling betekenen van de bepalingen inzake gezinshereniging van de wet van 15.12.1980.

Terwijl, verweerder daarmee artikel 9 VW miskent.

Artikel 9 VW bepaalt:

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

M.a.w. is artikel 9 VW precies bedoeld voor diegenen die zich niet op een gezinshereniging op grond van artikel 10 of 40 VW kunnen beroepen.

Het intrinsiek doel van artikel 9 VW wordt door verweerder manifest mis begrepen wanneer verweerder stelt dat een verblijf op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 een omzeiling van de bepalingen inzake gezinshereniging zou betekenen.

Dergelijk foutief uitgangspunt tast de motivering van de beslissing fundamenteel aan; geeft blijk van vooringenomenheid en gebrek aan zorgvuldigheid, en dus schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing dd. 31.12.2014 behoort te worden vernietigd."

En:

"Aangezien de bestreden beslissing luidt:

"Betrokkene verzoekt om een visum op basis van het feit dat hij een familielid, broer is van El Ghazzouani EJJA. Zijn broer, die ondertussen de Belgische nationaliteit bezit, bewijst via medische attesten een nierdialyse patiënt te zijn en niet meer voldoende zelfredzaam te zijn. Hij zou behoefte hebben aan hulp van derden in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen. Hoewel de echtheid van deze beweringen niet in twijfel wordt getrokken, is het gevolg hiervan niet automatisch dat de betrokkene diens broer in België dient te vervoegen om hem te helpen. De Belgische sociale zekerheid kent immers voldoende sociale voordelen, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waarmee de in België verblijvende broer van betrokkene in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen wordt geconfronteerd."

Door betrokkene wordt eveneens art. 8 EVRM, het recht op een gezinsleven ingeroepen. Men kan zich echter afvragen hoe dit artikel in casu van toepassing zou kunnen zijn. Ten eerste, gezin het diens broer betreft gaat het niet om een lid van het kerngezin waarmee betrokkene zich zou willen vervoegen (het gaat niet om een verwantschap in de eerste graad.) Ten tweede, de broer van betrokkene verblijft al een zeer lange tijd in België en al die tijd heeft betrokkene geen moeite gedaan om zijn broer in België te vervoegen: het is dus in casu niet zo dat een gezin dat reeds lange tijd samenwoonde op een gedwongen wijze is uit elkaar getrokken.

Terwijl de bewering "De Belgische sociale zekerheid kent immers voldoende sociale voordelen, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waarmee de in België verblijvende broer van betrokkene in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen wordt geconfronteerd" een louter algemene bewering is.

Verweerder geeft geen concrete voorbeelden of referenties, zodat niet kan nagegaan worden in welke mate er effectief binnen de bestaande Belgische sociale zekerheid mogelijkheden zijn voor de hulpbehoevende Belgische broer, in welke mate deze toegankelijk zijn en in welke mate deze een volwaardig alternatief vormen voor de hulp door verzoeker.

De bestreden beslissing is op dit punt ontoereikend gemotiveerd en geeft blijk van een onvoldoende zorgvuldig onderzoek.

Voor zover binnen de Belgische sociale zekerheid hulp van derden geboden kan worden, die voldoende toepasselijk, toereikend en toegankelijk zou zijn voor de noden van de Belgische broer van verzoeker, quod non est certe, moet vastgesteld worden dat verweerder artikel 8 EVRM schendt bij gebreke aan concrete belangenafweging.

Volgens artikel 8 EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het algemeen belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In casu raakt de bestreden beslissing het privé- en het familieleven van verzoeker en zijn broer. De Belgische broer van verzoeker is hulpbehoevend en hij vraagt de hulp van zijn broer. Verzoeker wenst als broer deze hulp te bieden. Aan verzoeker een machtiging tot verblijf weigeren en verzoeker zodoende weigeren om zijn broer bij te staan in zijn dagdagelijkse behoeften, grijpt in in het privé- en familieleven. De hulp van een broer die dagdagelijks komt inwonen, gelijkschakelen met de hulp van een derde, grijpt in in het privé- en familieleven.

Verweerder heeft daarbij geen afweging gemaakt in hoeverre in casu de inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker en zijn Belgische broer noodzakelijk is in het algemeen belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

Integendeel, in de mate verzoeker zijn broer kan bijstaan, voorkomt verzoeker dat zijn broer meer ten laste valt van het sociale zekerheidssysteem.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat in casu de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden en zodoende artikel 8 EVRM heeft geschonden.

De bestreden beslissing dd. 31.12.2014 behoort te worden vernietigd."

En:

"Aangezien de bestreden beslissing luidt:

Bovendien kan men zich de vraag stellen omtrent het financiële draagvlak van de broer van betrokkene. Hij heeft weliswaar voldoende plaats om betrokkene te huisvesten en heeft een maandelijks inkomen van gemiddeld 1250 euro. Echter, dit bedrag is onvoldoende om te kwalificeren al zijnde toereikende bestaansmiddelen in de bepalingen in de vreemdelingenwet die betrekking hebben op gezinshereniging. Toereikende bestaansmiddelen heeft men als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (momenteel bedraagt dat 1307,78 euro). Er zijn onvoldoende humanitaire elementen in dit dossier aanwezig, waardoor van deze belangen omtrent toereikende bestaansmiddelen zou afgeweken worden.

Terwijl verweerder hierbij de aanvraag van verzoeker die ingediend werd op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet onderwerpt aan de financiële norm voorzien in artikel 10 e.v. en 40 e.v. van de vreemdelingenwet, inzake gezinshereniging.

Dat verweerder daardoor een voorwaarde invoegt in artikel 9 van de vreemdelingenwet die niet in dit wetsartikel voorzien is.

Dat verweerder daarmee artikel 9 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Dat verder verweerder ten onrechte voorhoudt dat onvoldoende humanitaire elementen in dit dossier aanwezig zijn, waardoor van deze belangen omtrent toereikende bestaansmiddelen zou afgeweken worden.

Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de broer van verzoeker slechts een zeer beperkt huurgeld betaalt, hoewel dit uitdrukkelijk werd vermeld in de aanvraag, nl. "De huur bedraagt 182,49 euro". (stuk 3).

Dat de beoordeling of iemand over toereikende bestaansmiddelen beschikt, minstens dient te gebeuren op basis van alle elementen in het dossier, en ondergeschikt op basis van een behoefteonderzoek, waarbij verweerder zich alle nuttige gegevens laat overmaken.

Dat bij gebreke hieraan de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en blijkt geeft van onzorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing dd. 31.12.2014 behoort te worden vernietigd."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens zet de verwerende partij de redenen uiteen waarom aan de verzoekende partij geen visum lang verblijf kan uitgereikt worden, alhoewel erkend wordt dat de broer van de verzoekende partij, die de Belgische nationaliteit heeft, een nierdialyse patiënt is. De verwerende partij steunt de bestreden beslissing op drie motieven. Ten eerste dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op gezinshereniging en dat de afgifte van een visum lang verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een omzeiling zou zijn van de wetbepalingen die betrekking hebben op gezinshereniging. Vervolgens stelt de verwerende partij dat er onvoldoende humanitaire redenen zijn om de afgifte van een visum lang verblijf te rechtvaardigen nu *"De Belgische sociale zekerheid kent immers voldoende sociale voordelen, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waarmee de in België verblijvende broer van betrokkene in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen wordt geconfronteerd."* In dit onderdeel geeft de verwerende partij ook aan dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt een beschermingswaardige gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar broer te leiden. Ten derde stelt de verwerende partij dat de broer van de verzoekende partij over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op gezinshereniging met haar broer, doch wordt hier verkeerdelijk uit afgeleid dat de afgifte van een machtiging tot voorlopige verblijf omwille van humanitaire redenen een omzeiling zou zijn van de bepalingen inzake gezinshereniging. Immers, de wetgever voorziet in artikel 9 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid tot afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf. Om hierop aanspraak te kunnen maken dienen er voldoende humanitaire redenen aanwezig te zijn. Dit element op zich kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat de verwerende partij vervolgens onderzoekt of er humanitaire elementen zijn die de afgifte van een visum lang verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij oordeelt dat er heden onvoldoende humanitaire elementen zijn, daar de broer van de verzoekende partij beroep kan doen op de sociale zekerheid die voldoende sociale voordelen kent, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waarmee de in België verblijvende broer van de verzoekende partij in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen wordt geconfronteerd.

In dit verband wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift erop dat de verwerende partij niet nagegaan heeft in welke mate er effectief binnen de bestaande sociale zekerheid mogelijkheden zijn voor de hulpbehoevende broer, in welke mate deze voordelen toegankelijk zijn en in welke mate deze een volwaardig alternatief vormen voor de hulp door de verzoekende partij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gezondheidssituatie van de broer van de verzoekende partij geëvolueerd is. Uit het dialyseverslag van 16 mei 2012 blijkt dat *“de behandeling vindt 3 maal per week plaats en verloopt ongecompliceerd. De patiënt vertoont momenteel geen bijzondere klachten.”* Uit het verslag van de raadpleging cardiologie van 4 april 2014 blijkt dat de broer van de verzoekende partij: *“hij fietst elke dag nog een 20-tal kilometers zonder enig probleem.”* Het administratief dossier bevat ook een attest van de FOD Sociale Zekerheid van 27 oktober 2014 waaruit blijkt dat de broer van de verzoekende partij op 16 oktober 2014 als gehandicapt erkend werd voor onbepaalde tijd en dat zijn zelfredzaamheid met tien punten verminderd is. Op 4 augustus 2014 verklaart de internist-nefroloog D.L. dat de broer van de verzoekende partij rolstoel-gebonden is. Al deze documenten heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegd. Gelet op deze concrete gegevens is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij niet voorheen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend heeft om haar broer te vervoegen. Deze documenten geven weer dat de gezondheidssituatie van de broer geëvolueerd is. Dit gegeven op zich leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten in de bestreden beslissing niet gepreciseerd te hebben of de mogelijkheden binnen de bestaande sociale zekerheid effectief zijn voor haar hulpbehoevende broer, en in welke mate deze toegankelijk zijn en een

volwaardig alternatief zijn, nu de verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft aangevoerd en aangetoond dat de zorg en de maatregelen, die door diverse overheidsdiensten in België aangeboden wordt voor personen met een handicap in het specifieke geval van haar broer, ontoereikend zijn. Haar broer weet als betrokkene waarop hij allemaal aanspraak kan maken. Het komt toe aan de verzoekende partij om aan te tonen dat zij geen volwaardig alternatief vormt voor de hulp die zij kan aanbieden. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij heeft aan haar aanvraag verschillende stukken toegevoegd die betrekking hebben op de gezondheidssituatie van haar broer en de evolutie ervan, maar geen enkel stuk toont aan dat haar broer beroep gedaan heeft op de zorg en de maatregelen die door diverse overheidsdiensten in België aangeboden worden voor personen met een handicap en dat deze hulp in het specifieke geval van haar broer ontoereikend is. Het komt aan de persoon die een aanvraag indient op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die met andere woorden om een gunst vraagt, uiteen te zetten en aan te tonen welke concrete elementen haar specifieke situatie kenmerken waardoor de afgifte van een visum lang verblijf gerechtvaardigd is. Gelet op de stukken van het administratief dossier en het algemeen betoog in het verzoekschrift is het *in casu* niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de broer van de verzoekende partij zich kan beroepen op de sociale zekerheid die immers voldoende sociale voordelen kent, die kunnen beantwoorden aan de nood aan hulp waar de broer in zijn dagdagelijkse bezigheden en in zijn medische zorgen mee wordt geconfronteerd, om dan te concluderen dat de afgifte van een visum lang verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet dient uitgereikt te worden. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voormeld motief van de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en kennelijk redelijk. Immers, heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). *In casu* toont de verzoekende partij een dergelijke band van afhankelijkheid niet aan. Het gegeven dat de broer van de verzoekende partij erkend is als persoon met een handicap, is op zich onvoldoende om een band van afhankelijkheid te creëren met de verzoekende partij, nu de verzoekende partij geen andere elementen bijbrengt. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat de zorg en de maatregelen die door diverse overheidsdiensten in België aangeboden worden voor personen met een handicap in het specifieke geval van haar broer ontoereikend zijn waardoor de broer afhankelijk is van de zorgen van de verzoekende partij. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Gelet op het gegeven dat het tweede motief van de bestreden beslissing, zoals hoger uiteengezet, de bestreden beslissing kan schragen, kan het al dan niet gegrond bevinden van het derde middel, dat specifiek betrekking heeft op het derde motief van de bestreden beslissing, met name de bestaansmiddelen van de Belgische broer, niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS